

Gezonden zijn

Gezamenlijke viering Jemaat Protestan PERKI Den Haag en Protestantse Wijkgemeente Christus Triumfatorkerk, 18 juni 2023, 10.00 uur

Voorgangers: ds. Nieke Atmadja en ds. Jaap van den Akker

Lezingen: Jesaja 12

Thema: gezonden zijn

KOMEN

- Welkomstwoord door de twee ouderlingen
- Lied: 'Jezus roept hier mensen samen' (Lied 975, Nederlands)
- Moment van Stilte
- Begroeting en bemoediging
- Psalm van de zondag Psalm 118: 1
- Gebed om ontferming
- Glorialied 'Dank, dank nu allen God' / Sekarang Bersyukur (Lied 704, KJ 287a) 1 en 2

WOORD

- Met de kinderen
 - Gebed*
 - Gesprek*
 - Lied: 'Laat zo je licht maar schijnen' (HH 685) (Nederlands)*
- Eerste Bijbellezing Jesaja 12: 1-6
- Lied: 'Lof zij de Heer' (Lied 868 / KJ 10: 1 en 2)
- Bijbellezing Matteüs 9,35-10,15
- Lied: 'Jezus ga ons voor' (Lied 835 / KJ 419: 1 en 2)
- Uitleg en verkondiging (ds. Nieke Atmadja)

Ik herinner me, toen ik klein was, bij ons thuis in Semarang, kwam zo nu en dan een Nederlander, een breed stevig gebouwde man met een snor, op bezoek bij mijn vader. Mijn vader noemde hem dominee Vlijm. Hij was vriendelijk en voelde zich vrij bij ons. Een andere Nederlandse missionaire predikant die mijn vader goed kende was, dominee Van der Linde. Deze laatste, in tegenstelling tot de eerste, was een zachtmoedig iemand die de Javaanse taal goed kon uitspreken. Ik vond beide mensen bijzonder. Ook was er een missionaire zuster, Jo van Vliet, die heel lang bij onze kerk gewerkt had, en dik bevriend was met mijn moeder en vrouwen uit de kerk. Zij ging badminton spelen na de Bijbelstudie met deze vrouwen. Dus, kunt u zeggen, dat ik de vrucht ben, of het product van de zending. Als tweede generatie die christen geworden is.

En nu ben ik hier in Nederland, na een lang verblijf, als emeritus predikante van de PKN en als Adviseur van de Perki.

De landelijke kerk, De Protestantse Kerken in Nederland, heeft voor deze zondag roepingen als thema gekozen, om daarin als gemeente van Christus te overdenken, en ons te bezinnen op onze roeping. Een feit is dat nu de PKN een tekort aan predikanten heeft, omdat niet veel mensen zich geroepen voelen om in de kerk te dienen.

Deze zondag heeft dus als thema: de zondag van de roepingen. Niet één roeping' maar 'roepingen', omdat het geldt voor iedereen. Iedereen zowel voor mensen die in Nederland zijn geboren en opgegroeid, als voor mensen die b.v. uit Indonesië hierheen zijn gekomen. Het past heel goed bij met Pinksteren dat wij 2 weken terug hebben gevierd in de kerken. De uitstorting van de Geest heeft de groep Joden die toen in Jeruzalem was verzameld, tot geloof gebracht, tot de vurige overtuiging van de grote daden van God. Ze voelen zich geroepen om anderen ervoor te vertellen, ervan te getuigen, het door te geven, wat ze hebben meegemaakt.

Indonesiërs die hier in Nederland als migranten zijn, mensen die al voor vele jaren hier in Nederland wonen, soms zelfs als tweede en zelf derde generatie. Maar er zijn ook mensen die voor tijdelijk verblijf, voor studie, of werk hier in Nederland zijn en de kerk bezoeken.

Wat betreft het geloof, er is verschil tussen hoe Nederlanders en Indonesiërs geloven.

Indonesiërs benadrukken het belang van geloofsbeleving, hoe je geloof, hoe je ervaart, en uitdraagt. Ze horen graag de geloofsgetuigenis van iemand anders wat hen dat inspireert. Een preek met illustratie, prefereert de gemeente meer dan een goede exegetische uitleg. Spreek ik even namens Perki: Wij zijn hier als Perki, christen migrant in Nederland en wij zijn christen geworden door het evangelie dat door jullie in Indonesië is verkondigd. Wij zijn heel dankbaar dat we daardoor tot christelijk geloof zijn gekomen.

Een Nederlander prefereert een goede uitleg, logica, goede exegetische, Vaak gepaard met poëzie of citaten die heel mooie kunnen zijn. Even belangrijk voor hen is de relevantie van het evangelie voor de huidige samenleving, zoals ons gevecht in Nederland om CO2 te verminderen, huizen tekort, de Ukraine oorlog en Poetin, en veel meer.

We moeten ons realiseren dat ons geloofsuitingen heel verschillend zijn.

Terug naar ons hoofdonderwerp: de roeping aan de discipelen van Jezus.

In Matteüs 9 praat Jezus over de roeping van de twaalf discipelen.

De namen worden hier genoemd, want ze zijn individuen, Joodse mensen in de tijd van Jezus, die tot discipel van Jezus zijn geworden. Maar van hun namen kunnen we afleiden hun etnisch, oorsprong, de provincie waar ze vandaan kwamen. B.v. Andreas en Filippus zijn Griekse namen. Dat betekent niet dat ze Grieken zijn, maar ze kwamen uit Grieks gebied, of hebben ze Griekse invloed ondergaan; Bartolomeo is een Aramese naam die kwam uit zuidelijke Arabië. Matteüs is Hebreeuwse naam. Hun gezamenlijke achtergrond is best Multi cultureel, veelkleurig.

In Matteüs 9 geeft Jezus 4 aspecten van de missie aan zijn discipelen.

- De arena (10: 5b-6)
- De taken (10: 7-8a)
- De materiele benodigdheden (10:8b-10)
- De impact, het resultaat (10:11-15)

De plaats; of liever gezegd, de arena, het veld dat moet aangeharkt worden. Jezus zei tegen zijn twaalf leerlingen die uitgezonden worden: "Sla niet de weg naar de heidenen in en bezoek geen Samaritaan stad". Het moet allemaal volgens een volgorde, volgens Jezus. Hij spreekt met indirecte duiding (niet dit en niet dat...) het evangelie in de tijd van Jezus heeft de focus op de Joden: de verloren schapen van Israël. De Joden eerst, dan pas de heidenen, de volkeren buiten de Joden. Dat is de volgorde volgens Jezus. Pas aan het eind, na zijn opstanding, heeft Jezus de opdracht gegeven om de hele wereld als krachtveld voor het evangelie te verkondigen (Mt 28). Ga heen en maak alle volkeren tot mijn leerlingen".

De taken. Wat is het doel van deze roeping? Roeping is om mensen uit te nodigen tot Gods verheerlijking (Jesaja 12:1-6). Ook om de grote daden van God te vertellen, zoals in Hand 2 met Pinksteren. Het is een geloofsgetuigenis, zoals over het volk Israël uit Egypte door de Heer bevrijd. (Exodus 15). "God is mijn redder. Ik heb een vast vertrouwen. Ik wankel niet, want de heer is mijn sterkte, hij is mijn beschermer. Hij heeft mij redding gebracht". (Jesaja 12: 2). En, verkondigen dat het Koninkrijk van God nabij is. Wat betekent dat in de praktijk voor de discipelen? Ze moeten Jezus navolgen. Hij laat het zien hoe je de zieken geneest, en elke kwaal weg haalt, Hij wekt doden op, maakt mensen die aan huidvraat lijden rein, Hij drijft de demonen uit.

De materiele benodigdheden. Wat nam iemand uit de tijd van Jezus mee op reis? In ieder geval een stok om ze te kunnen verdedigen. Jezus wijst erop dat ze alleen het hoognodige moeten meenemen.

Wat hebben wij als PKN en Perki nodig voor onze missie? Wat heeft prioriteit voor ons. Is het de zorg voor onze eigen gemeente, voor mensen in nood binnen de gemeente? Of moeten we meer buiten onze eigen grenzen gaan treden?

De impact: hoe worden de discipelen ontvangen? Liepen ze tegen gesloten deuren op of werden ze gastvrij binnengelaten? In het laatste geval, waarin ze dus welkom bleken te zijn, moesten ze de shalom geven. Het was dus belangrijk dat ze zich geroepen voelden, dat ze met respect werden behandeld, dan konden ze boodschap verkondigen.

Maar de leerlingen hebben ook te maken met afwijzing, met onvriendelijkheid, met onbegrip. Dat betekent dat de mensen niet willen luisteren naar de woorden over Gods koninkrijk. Jezus instructie is dan: : verlaat het huis of die stad en schud het stof van je voeten.

In een ander gedeelte van OT is sprake van de plooi van je mantel (Nehemia 5:13) , als metafoor voor de vraag om een houding, een implementatie van je houding. Er staat: “vervolgens schudde ik de plooi van mijn mantel uit en zei: zo zal God iedereen uitschudden die zich niet aan deze uitspraak houdt”.

Tot nu toe praat ik over de verschillen tussen PKN en Perki. Maar wat zijn elementen die ons samenbinden? Is dat onze roeping, of Jezus Christus zelf door zijn dood, kruisiging en opstanding? Wat maakt ons tot een gemeenschap van Christus? Realiseren we ons dat de wereldkerk niet ver weg is, maar hier dichtbij? De ontdekking en de vreugde over het Evangelie van bevrijding, van koninkrijk van God dat aangekondigd is, is niet te beschrijven. Het is een nieuw leven, dicht bij God, in alle volheid. Shalom van God.

Straks na afloop van mijn overdenking, zal ik een paar foto's laten zien over de Theologische opleiding, de kerk op het Nias eiland. Het was geen eenvoudig terrein en moeilijke opdracht. Maar het is een van de mooiste periodes van mijn leven.

Tot nu toe houden we eens in het jaar een dienst samen. Het is mooi en een reflectie van een kleine oecumene, waar zusters en broeders bij elkaar zijn. Maar is er echt toenadering, laat staan een gesprek over het wel en wee, over onze zorgen en vreugde? Diepe vragen, reflectie, een andere vorm van samenwerking mogelijk?

Kan een kerk verder zonder roeping? Kan een christen zonder roeping? Is Gods roeping nog relevant in de huidige seculiere maatschappij hier in Nederland of in een Moslim wereld zoals Indonesië? Laten we deze vragen meenemen, en misschien met elkaar erover in discussiëren bij de koffie/thee straks. Amen.

- Orgelspel
- Koorzang door koor Nafiri (PERKI) Tuhan pegang tanganku (Heer, houd mijn hand vast).

ANTWOORD

- Dankgebed, voorbeden, stil gebed, onze Vader
- Inzameling van de gaven
- Dankgebed over de gaven door de diaken van de PERKI

GAAN

- Slotlied 'Grote God, wij loven U' / Tuhan Allah Namamu (Lied 413, *Kidung Jemaat* 5) 1 en 3
- Wegzending en zegen